

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: ALTORYNO s.r.o.**, se sídlem Na Folimance 2155/15, Praha 2, *zastoupeného JUDr. Josefem Petrem, advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2*, proti **žalovanému: Celní úřad pro Plzeňský kraj**, se sídlem Antonína Uxy 11, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 23. 2. 2017, č.j. 10074-13/2017-600000-12,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Dne 26. 1. 2017 kontrolori Celního úřadu pro Plzeňský kraj podle § 121 odst. 1 a 2 zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „*zákon o hazardních hrách*“), v provozovně „BAR HERNA“ na adrese Čemínská 7, Město Touškov, zadrželi a následně odňali čtyři zařízení systému Quizard. Proti uloženému opatření o zadržení věci podal žalobce písemné námitky. Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2017, č.j. 10074-13/2017-600000-12, ředitel Celního úřadu pro Plzeňský kraj námitky žalobce proti tomuto opatření o zadržení věci zamítl, neboť shledal napadené opatření o zadržení herních zařízení jako oprávněné a námitky vznesené žalobcem proti uvedenému opatření jako nedůvodné.

II. Žaloba

Podle názoru žalobce vědomostní kvíz realizovaný prostřednictvím technického zařízení Quizard nenaplnuje znak náhody (který je definičním znakem hazardní hry podle zákona o hazardních hrách), a tudíž se nejedná o hazardní hru. Jelikož k provozu předmětných technických zařízení právní předpisy vydání žádného povolení neukládají, žalobce žádné ustanovení zákona o hazardních hrách neporušil, a tedy nebyla splněna základní podmínka pro zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách.

Normy nižší právní síly je třeba vykládat a aplikovat v souladu s příslušnými ustanoveními ústavních zákonů, v daném případě s čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a s čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, do níž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v níž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.

Koncept zařízení Quizard splňuje pouze první dvě podmínky definice hazardní hry. Třetí podmínka však není splněna typicky v případech tzv. vědomostních soutěží. V daném případě tato podmínka splněna není, neboť úspěch ve hře (výhru) neurčuje žádná náhodná okolnost, nýbrž okolnost ovlivnitelná sázejícím, a totiž jeho vlastní znalosti uplatněné ve vědomostním kvízu. V případě správné odpovědi získá sázející výhru, v případě špatné odpovědi sázející prohraje a o vklad přijde. Sázející má možnost (kdykoli v průběhu hry) hru ukončit. Definičním znakem hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 uvedeného zákona je, že náhoda rozhoduje o výhře či prohře jako takové, nikoli o výši výhry. Nelze tedy akceptovat výklad, podle něhož lze za hazardní hru považovat hru, u které je na náhodě závislá pouze výše výhry, ale nikoli výhra či prohra jako taková, neboť citované ustanovení zní: „... přičemž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda ...“, nikoli: „... přičemž o výhře či prohře či o výši výhry rozhoduje náhoda ...“. Zařízení Quizard nezaručuje návratnost vkladu (jedná se o vědomostní soutěž a nikoli o bankovní účet), což by však nemělo být zaměňováno se závislostí výhry či prohry ve hře na náhodné okolnosti (jak to definuje a požaduje zákon o hazardních hrách).

Výrobce zařízení Quizard (společnost MIDA GAME s.r.o.) si za účelem posouzení povahy algoritmů, na nichž je fungování zařízení založeno, nechal zpracovat zprávu o posouzení č. 305042-01/01 ze dne 11. 11. 2013 Elektrotechnickým zkušebním ústavem, jakožto nejvyšší státní autoritou, která zkoumá a certifikuje veškeré výherní hrací přístroje a videoloterní terminály k provozu v ČR. Elektrotechnický zkušební ústav ve zprávě konstatuje, že algoritmus použitý v zařízení Quizard neposkytuje náhodný výsledek a o dalším průběhu soutěže rozhoduje účastník soutěže. V závěru citované zprávy Elektrotechnický zkušební ústav konstatuje: „*Algoritmus využívaný zařízením „Systém pro znalostní soutěž QUIZARD“, nesplňuje požadavky § 1 odst. 2, 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách v platném znění*“. Citovaná ustanovení zákona o loteriích definovala loterii nebo obdobnou hru v zásadě shodně jako nový zákon o hazardních hrách, tj. závislostí výhry či prohry na náhodě, kterou tedy v případě zařízení Quizard Elektrotechnický zkušební ústav neshledal. Na základě závěrů Elektrotechnického zkušebního ústavu vyjádřených v citované zprávě a na základě znění zákona o loteriích, resp. zákona o hazardních hrách dospěl žalobce k závěru, že předmětné zařízení nesplňuje základní definiční znak hazardní hry (náhodu jako

okolnost určující výhru či prohru ve hře), a proto nelze tuto hru považovat za hazardní hru podle zákona o hazardních hrách.

Podle výše uvedených ústavních předpisů je každý oprávněn činit vše, co mu zákon nezakazuje, a zároveň s ohledem na znění zákona o hazardních hrách se tento zákon na zařízení Quizard nevztahuje. Žalobce dále upozorňuje na nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, k otázce dvojího možného výkladu veřejnoprávní normy. Z těchto důvodů je žalobce i nadále přesvědčen, že k provozování předmětných zařízení není třeba žádného povolení a že je tudíž provozuje v souladu s platnými právními předpisy ČR.

Stanovisko pracovníků celního úřadu je založeno pouze na laickém posuzování zařízení, k jejichž zkoumání nejsou pracovníci celního úřadu kompetentní. Z obsahu napadeného opatření nevyplynulo, jakou kvalifikaci mají jednotliví pracovníci provádějící kontrolní hry k tomu, aby správně posoudili algoritmus příslušného vědomostního kvízu. Pro žalobce je velmi znepokojující, jestliže takováto laická a nekompetentní posuzování, která jsou v přímém rozporu s poznatky Elektrotechnického zkušebního ústavu, jsou podkladem pro zásah do jeho práv a neopodstatněného prodlužování tohoto protiprávního stavu. Z obsahu napadeného opatření vyplývá pouze hodnocení technického zařízení pracovníkem celního úřadu, ale přitom není vůbec zřejmé, jakým způsobem probíhala kontrolní hra (zejména kolik kontrolních her bylo realizováno, kolik bylo vsazeno, kolik otázek bylo zodpovězeno, kolik z toho správně a kolik nesprávně, jaká byla výše vkladu a jaká výše výhry u jednotlivých zodpovězených otázek i celkově atd.). Z toho důvodu byla žalobci upřena možnost napadnout správnost závěrů pracovníka celního úřadu konkrétními argumenty v návaznosti na popis realizovaných kontrolních her, když pracovník celního úřadu nikterak své závěry neopírá o skutkový popis kontrolních her, nýbrž je pouze nepřezkoumatelně konstatuje. Odůvodnění závěru o náhodnosti výhry (tj. že o výhře nebo prohře rozhoduje „nastavený výherní poměr založený na poměru vkladu a hodnoty otázky v rámci stanoveného cyklu“) pracuje se zcela neurčitými pojmy (stanovený cyklus), není z něj zřejmé, kdo, kde a jak měl nastavit onen výherní poměr, jak takové nastavení vede k náhodnému výsledku (výhře či prohře) v konkrétní hře a celkově je takové odůvodnění nepochopitelné a zcela nedostatečné.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Celní úřad pro Plzeňský kraj se k žalobě písemně vyjádřil tak, že pro zadržení věci postačilo v době přijetí opatření o zadržení věci důvodné podezření, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry, což bylo v rámci provedené kontroly zdokumentováno. Ostatní, tj. zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí, či vyvrátí, je věcí správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné vině a trestu nebo zproštění viny. Omezení vlastnického práva v souvislosti s přijatým opatřením o zadržení věci je tak pouze dočasné, s cílem zajistit účel řízení o správním deliktu. Z tohoto důvodu nebylo zasahováno do ústavních práv žalobce víc, než je nezbytné, a děje se tak výhradně podle zákona.

Žalobní důvody zpochybňující důvodné podezření celního úřadu, že prostřednictvím zadržených herních zařízení byla provozována hazardní hra bez potřebného povolení, byly

obsaženy již ve vznesených námitkách, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. Žalovaný proto nepovažuje za účelné opakovat v této souvislosti odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Dle názoru žalovaného je celá věc ve fázi úkonů předběžné povahy, která by měla být ze soudního přezkumu vyloučena. Opatřením o zadržení věci, ze kterého řízení o námitkách vzešlo, a tím i napadeným rozhodnutím, se zajišťují určité věci pro účely řízení o správním deliktu. Proti tomuto opatření bude mít žalobce možnost bránit se v navazujícím řízení o správním deliktu, kde o zadržených věcech bude rozhodnuto s konečnou platností. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou to právě ty atributy, které staví tyto úkony do výluky ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Předběžný charakter opatření o zadržení věci vyplývá rovněž z § 121 odst. 4 zákona o hazardních hrách.

Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu odmítl jako nepřípustnou, případně zamítl pro nedůvodnost v celém jejím rozsahu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Zadržení věci je upraveno v § 121 zákona o hazardních hrách.

Podle § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.

Podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách proti uloženému opatření o zadržení věci může dozorovaná osoba podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.

Soud se nejprve věnoval přípustnosti žaloby.

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nepřípustná také tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. b) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

K zadržení věci se v důvodové zprávě uvádí: „*Možnost zadržet věc, je-li důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona, představuje neopomenutelný a efektivní nástroj využitelný k zabránění porušování zákonem stanovených povinností. Z důvodu zamezení nadměrného administrativního zatížení dozorujících orgánů a potencionálního snížení jejich operativní schopnosti při boji s nelegálním provozováním hazardních her byla zvolena úprava, kdy nebude třeba vydat rozhodnutí o zadržení věci,*

nýbrž se pouze zákonem stanoveným postupem provede opatření zadržení věci, které se následně oznámí osobě, jež měla věc v době jeho zadržení u sebe. V případě samotného zadržení věci se bude jednat o výjimku z obecného pravidla, neboť k tomuto postupu není třeba, aby bylo vydáno rozhodnutí. Jedná se o úpravu, která je již součástí například dnešní úpravy zákona č. 191/1999 Sb. nebo také zákona č. 64/1986 Sb. a nejedná se tudíž o úpravu v českém právním řádu neznámou.“ (Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o hazardních hrách, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna 2013 – 2017, sněmovní tisk [578/0](#), část č. 1/4).

Úkony předběžné povahy byly v návaznosti na názory Ústavního soudu obecně vymezeny takto: „O rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č.j. 2 Afs 186/2006-54, publ. pod č. 1982/2010 Sb. NSS).

Na základě těchto kritérií došel Nejvyšší správní soud k tomu, že „rozhodnutí o zajištění (zadržení) zboží podezřelého z porušování některých práv duševního vlastnictví (§ 23 odst. 6 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele) je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví“ (rozsudek ze dne 19. 12. 2013, č.j. 9 As 27/2013-52, publ. pod č. 2993/2014 Sb. NSS).

V návaznosti na tento názor Nejvyššího správního soudu posoudil Městský soud v Praze přezkoumatelnost rozhodnutí ředitele celního úřadu o námitkách proti opatření o zadržení zboží podle § 9 (již zrušeného) zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů, takto: „Kompetenční výluku lze aplikovat pouze v případech, kdy zákon stanoví lhůtu pro zahájení řízení o vydání konečného rozhodnutí. Pokud by taková lhůta pro zahájení řízení před správním orgánem a vydání konečného rozhodnutí (ovšem v délce odpovídající požadavku Ústavního soudu na včasnost soudní ochrany) zákonem stanovena nebyla, nelze takové zajišťovací či mezitímní rozhodnutí správního orgánu považovat za rozhodnutí předběžné povahy vyloučené ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Zákon dále musí omezovat účinky rozhodnutí předběžného pouze na období do vydání rozhodnutí konečného. V případě rozhodnutí o námitkách proti zadržení zboží již žádné další rozhodnutí správního orgánu posuzující zákonnost zadržení nenásleduje, proto je žaloba proti rozhodnutí o námitkách podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních přípustná.“ (rozsudek ze dne 6. 11. 2017, č.j. 10A 198/2014-82).

Tak jako důvodová zpráva, i zdejší soud shledává značnou analogii mezi právní úpravou zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách a právní úpravou zadržení zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví podle § 9 zákona č. 191/1999 Sb. Výše uvedené důvody, proč tu není možná výluka ze soudního přezkoumání, tak lze

vztáhnout nejen na rozhodnutí ředitele celního úřadu o námitkách proti opatření o zadržení zboží podle § 9 zákona č. 191/1999 Sb., ale i na rozhodnutí ředitele celního úřadu o námitkách proti opatření o zadržení věci podle § 121 zákona o hazardních hrách. Žaloba proti rozhodnutí ředitele celního úřadu podle § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách je tedy přípustná.

Jelikož podaná žaloba je přípustná, soud se následně zabýval její důvodností.

V daném případě kontrolori Celního úřadu pro Plzeňský kraj vyhotovili dne 26. 1. 2017 úřední záznam o zadržení předmětných věcí č.j. 10074-3/2017-600000-61 a úřední záznam o odnětí zadržených věcí č.j. 10074-4/2017-600000-61. Proti uloženému opatření o zadržení věci podal žalobce písemné námitky.

Námitky žalobce ředitel Celního úřadu pro Plzeňský kraj zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23. 2. 2017, č.j. 10074-13/2017-600000-12, které odůvodnil zejména tím, že ze shromážděných podkladů (hra a návod) dostatečně vyplývá závěr, že na zadržených herních zařízeních lze provozovat hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, neboť hra probíhá tak, že je vložen vklad, jehož návratnost není zaručena a o výhře rozhoduje zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, neboť účast na vědomostním kvízu, kde o dalším průběhu hry (soutěže) rozhoduje hráč, není nezbytná (kredit nakumulovaný v části „vědomostní kvíz“ lze využít formou vkladu do hry) a výhra, respektive prohra, se generuje slovy jednoduchého návodu ve hře na klasickém automatu (válce se symboly). V této části je již výhra (prohra) zcela a jednoznačně závislá na postavení symbolů na válkách při jejich zastavení (totožný postup jako je tomu z hlediska sázejícího např. u výherních hracích přístrojů nebo videoloterijních terminálů), tj. bez pro hráče známé okolnosti. Tento závěr dostatečně odůvodňuje podezření kontrolujících. Pro zadržení věci pro důvodné podezření, tzn. přijetí předběžného opatření, se nevyžaduje zjistit stav bez důvodných pochybností. V danou chvíli je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry, tzn. důvodné podezření z porušení právních předpisů. Ostatní, tj. zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí, či vyvrátí, je věcí správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné vině a trestu nebo zproštění viny. Omezení vlastnického práva v souvislosti s přijatým opatřením o zadržení věci je pouze dočasné, s cílem zajistit účel řízení o správním deliktu. Z tohoto důvodu nebylo zasahováno do ústavních práv dozorované osoby víc, než je nezbytné, a děje se tak výhradně podle zákona. Předchozí právní úprava vyžadovala v § 2 a 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, krom vkladu a nezaručení návratnosti vkladu, které jsou pro obě právní úpravy shodné, náhodu nebo předem neznámou okolnost nebo událost, kdežto dle zákona o hazardních hrách postačuje, rozhoduje-li o výhře nebo prohře náhoda nebo neznámá okolnost i jen částečně. Podmínka náhody je splněna ve všech případech, kde o výhře nebo prohře rozhoduje náhoda nebo předem neznámá okolnost, kterou účastník hry nemá objektivní možnost žádným způsobem ovlivnit, předvídat na základě zkušeností či veřejně dostupných informací, ani ji zjistit pomocí matematického vzorce. Příklad, kdy hráč má možnost nahlédnout do dalšího kroku soutěže, je specifická situace a při jejím posouzení záleží na tom, zda po nahlédnutí do dalšího kroku soutěže bude splněna podmínka náhody pro rozhodování o výhře nebo prohře.

Hráči mohou být v jisté fázi dány informace, dle nichž může ovlivnit svou účast (případně pozici ve hře), avšak v konečném výsledku bude o výhře či prohře rozhodovat předem neznámá skutečnost, tudíž je naplněn definiční znak náhody. Z tohoto důvodu, kdy zákon o hazardních hrách vymezuje hazardní hru svým způsobem přísněji, je předložená zpráva Elektrotechnického zkušebního úřadu irelevantní, neboť herní zařízení konfrontuje se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách.

K tomu soud uvádí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat žalobní body. Z žalobních bodů musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. V přezkoumávané věci žalobce podal námitky proti uloženému opatření o zadržení věci. Ředitel celního úřadu se s žalobcovými námitkami v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal. V podané žalobě však žalobce nečelí argumentaci obsažené v rozhodnutí ředitele celního úřadu, nýbrž jen opakuje námitky uplatněné proti uloženému opatření o zadržení věci. Učinil tak navzdory tomu, že příslušné opatření o zadržení věci bylo stručné, kdežto rozhodnutí ředitele celního úřadu námitky žalobce vyvrací podrobně. Za této situace může být posouzení sporu mezi účastníky řízení soudem toliko rámcové.

Soud předesílá, že podle § 121 odst. 1 věty první zákona o hazardních hrách je osoba pověřená dozorujícím orgánem je povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Ředitel celního úřadu má tudíž nepochybně pravdu, uvádí-li, že pro zadržení věci je dostačující, existuje-li důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu zákona o hazardních hrách, a současně nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry, zatímco to, zda se podezření z porušení právních předpisů potvrdí, či vyvrátí, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné vině (odpovědnosti) a trestu nebo zproštění viny (odpovědnosti).

Žalobce namítá, že vědomostní kvíz realizovaný prostřednictvím technického zařízení Quizard nenaplnuje náhodu jako definiční znak hazardní hry podle zákona o hazardních hrách). Na to reagoval ředitel celního úřadu zejména tak, že z „Jednoduchého návodu pro úspěšnou obsluhu vědomostní soutěže Quizard“ je zřejmé, že účast na vědomostním testu není nezbytná a hra tak probíhá jako na výherním hracím přístroji nebo videoloterijním terminálu.

S touto argumentací ředitele celního úřadu žalobce v žalobě nepolemizuje. Už to, že na předmětném zařízení systému Quizard lze hrát jako na klasickém automatu, je ovšem podle názoru soudu s to založit důvodné podezření, že tu o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Nadto ani prohlášení příslušného zařízení za vědomostní kvíz ještě neznamena, že se ve skutečnosti nemůže jednat o hazardní hru podle zákona o hazardních hrách. K tomu se již za předchozí právní úpravy vyslovalo Ministerstvo financí – Státní dozor nad sázkovými hrami a loteriemi v rozšířeném stanovisku k tzv. „kvízomatům“ ze dne 24. 7. 2014 [viz <https://www.mfcr.cz/cs/soukromy-sektor/hazardni-hry/archiv-zakon-c-202-1990-sb/stanoviska/sdeleni-ministerstva-financi-k-tzv-kvizo-16525>]. S tímto rozšířeným stanoviskem se soud ztotožňuje zejména v tom, že jediným objektivním přístupem, jak náhodu posuzovat, je nalézat ji všude tam, kde nehraje nezanedbatelnou roli.

Náhoda se neshledává u soutěží, které jsou založeny zcela na vědomosti či na výkonu hráče a při kterých hráč má výsledek hry zcela ve svých rukou. Hraniční případy vyžadují individuální posouzení. V případech, kdy se na výhře nebo prohře podílí prvek náhody zároveň i s prvkem znalostním, je nutno individuálně posuzovat konkrétní prvky ve vzájemných souvislostech v rámci jednotlivých případů. V daném případě je z podkladů, které se nacházejí ve správním spisu, a z rozhodnutí ředitele celního úřadu, které se těchto podkladů dovolává, zřejmé, jak kontrolori celního úřadu došli k tomu, že je zde důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním předmětných zařízení dochází k porušování zákona o hazardních hrách. To k zadržení věci v souladu se zákonem stačilo; zda následně bude toto podezření potvrzeno nebo vyvráceno, je věcí navazujícího správního řízení, na něž se pak kladou náročnější požadavky co do individuálního posouzení každého jednotlivého případu. K řečenému je třeba dodat, že uvedené rozšířené stanovisko Ministerstva financí – Státního dozoru nad sázkovými hrami a loterieri respektuje i soudní praxe (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, č.j. 57Af 23/2016-72, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2018, č.j. 22Af 19/2015-150).

Dále se žalobce dovolává zprávy o posouzení zpracované Elektrotechnickým zkušebním ústavem dne 11. 11. 2013 pod č. 305042-01/01. Na to reagoval ředitel celního úřadu především tak, že zákon o hazardních hrách vymezuje hazardní hry přísněji než dříve platný zákon č. 202/1990 Sb.

K tomu soud uvádí, že i z důvodové zprávy plyne, že zákon o hazardních hrách je přísnější než „poměrně benevolentní“ zákon č. 202/1990 Sb.: *„Prvek náhody nebo neznámé okolnosti musí být u hazardní hry zastoupen výlučně nebo zčásti, kdy se tak na výhře nebo prohře mohou podílet v určité míře i jiné okolnosti, jež má sázející možnost prostřednictvím své osoby ovlivnit. Náhoda nemusí být v hazardní hře zastoupena ve většinovém podílu, ale její podíl musí mít určitou váhu (není zanedbatelný) a musí ovlivňovat výsledek hry. Účelem tohoto zákona je ochrana sázejícího, a proto je nutno prvek náhody (tedy jeho míru zastoupení) vnímat právě z pohledu sázejícího (hráče). Z hlediska toho, jaký podíl na naději potencionální výhry mají náhodné procesy na straně jedné a znalosti nebo dovednosti sázejícího na straně druhé, rozlišujeme: hry založené na náhodném procesu, hry založené na náhodném procesu ovlivněném znalostmi či dovednostmi a hry založené na kombinaci náhody a znalosti či dovednosti. Předmětem úpravy jsou tak i hazardní hry, které jsou založeny na kombinaci náhodného a znalostního či dovednostního principu. Úprava obsažená v tomto zákoně tak nedopadá na čistě vědomostní a znalostní hry, u nichž se na jejich výsledku jakkoliv nepodílí prvek náhody.“* (Důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o hazardních hrách, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna 2013 – 2017, sněmovní tisk [578/0](#), část č. 1/4).

V této souvislosti je současně na místě konstatovat, že k obdobnému dokumentu, jako je výše uvedená zpráva o posouzení, vydal Elektrotechnický zkušební ústav dne 3. 7. 2015 tiskovou zprávu tohoto znění: *„Elektrotechnický zkušební ústav (EZÚ) podal trestní oznámení na neznámého pachatele, protože se množí případy zneužívání jeho inspekční zprávy [= inspekční zpráva č. 303894-01/01] některými provozovateli tzv. kvízomatů. Trestní oznámení se může vztahovat i na všechny ostatní subjekty, které úmyslně a vědomě desinterpretují znění dané inspekční zprávy. EZÚ je v poslední době nesprávně spojován s tvrzením, že vydal*

stanovisko, které uvádí, že kvízomaty nejsou hrací automaty a nespádají pod účinnost zákona č. 202/1991 Sb., čímž jejich provozovatelé neodvádí předepsané daně. Elektrotechnický zkušební ústav na základě platného pověření MF k odbornému posuzování a osvědčování technických zařízení a systémů pro provozování loterií a jiných podobných her nikdy neprovedl inspekci celého zařízení kvízomat, která je jednou z podmínek k povolení jeho provozování. Elektrotechnický zkušební ústav provedl na základě objednávky zákazníka inspekci pouze té části zařízení kvízomat (část programového vybavení), která rozhoduje o přidělení otázky. Výstupem této inspekce je inspekční zpráva č. 303894-01/01, jejíž věcný obsah MF nikdy nerozporovalo. Tuto činnost EZÚ běžně provádí na základě tuzemských i evropských technických norem, pro které je EZÚ akreditován. EZÚ na základě akreditace musí dodržovat předepsaný styl výstupů. Inspekční zpráva má danou podobu, jejíž součástí je vyjádření výsledku inspekce ve vztahu k oboru inspekce tj. k technickému zařízení, a to i v případě, že posuzoval jen jeho část. Bez písemného souhlasu EZÚ nesmí být inspekční zpráva reprodukována jinak než celá. EZÚ posuzoval pouze část programového vybavení zařízení „Vědomostní kvíz“ týkající se vědomostní soutěže ve vztahu k části zákona, přesněji § 1 odstavce 2 a 3 zákona č. 202/1990 Sb. v platném znění. Provozovatelé se nicméně záměrně odvolávají pouze na část inspekční zprávy EZÚ a takto desinterpretují její výstupy. Z tohoto důvodu EZÚ podal trestní oznámení a spolupracuje s Policií ČR a všemi dotčenými úřady, aby k porušování zákona nedocházelo. „Policie bohužel může zabavit automat z herny a přivést ho ke zkoušce, ale to danou situaci neřeší, protože se jedná jen o terminál. Ke kompletnímu posouzení potřebujeme mít k dispozici nejen terminál, ale také serverovou část celého systému. A k tomu by policie potřebovala spolupráci majitelů hracích automatů, což se zatím nestalo, a my tedy nikdy neměli v rukou celé toto zařízení k posouzení,“ doplnil ředitel Elektrotechnického zkušebního ústavu D.T. Elektrotechnický zkušební ústav nikdy neprohlásil (nevydal inspekční certifikát), že zařízení kvízomat je či není technickým zařízením spadající pod účinnost zákona č. 202/1990 Sb., protože předmětem inspekce byla pouze část zařízení „vědomostní kvíz“, a to znalostní soutěž. Odborné posouzení a osvědčování pověřenou autorizovanou osobou zařízení „vědomostní kvíz“ nikdy nikdo u EZÚ neobjednal.“ [viz <http://ezu.cz/podali-jsme-trestni-oznameni/>]. Z tohoto vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu je zřejmé, že žalobcem předloženou zprávu o posouzení ze dne 11. 11. 2013, č. 305042-01/01, nelze samu o sobě interpretovat tak, že systém pro znalostní soutěž Quizard nesplňuje náhodu jako základní definiční znak hazardní hry ani podle zákona č. 202/1990 Sb.

Dále je skutečností, že v nálezu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, Ústavní soud vyšel také ze své konstantní judikatury, dle níž, „nabízí-li se dvojí možný výklad veřejnoprávní normy, je třeba v intencích zásad spravedlivého procesu volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Jde o strukturální princip liberálně demokratického státu in dubio pro libertate plynoucí přímo z ústavního pořádku, vyjadřující prioritu jednotlivce a jeho svobody před státem. Tímto přístupem Ústavní soud mimo jiné respektuje i doktrínu materiálního právního státu, na kterou se ve své judikatuře opakovaně odvolává.“ Žalobce na tento nálezh Ústavního soudu upozorňuje, avšak nijak nevyjevil, co by v daném případě mělo být v rozporu s uvedeným názorem. Že žalobce s žalobou napadeným rozhodnutím ředitele celního úřadu nesouhlasí, ještě neznamená, že zde došlo k porušení pravidla o dvojím možném výkladu veřejnoprávní normy, principu in dubio libertate či doktríny materiálního prvního státu. Zdejší soud tu tedy nemá co posuzovat.

Ke zbývajícím námitkám uvedeným v žalobě soud dodává, že odpověď na ně je v rozsahu, který lze vyžadovat ve vztahu k zadržení věci, obsažena v žalobou napadeném rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 23. 2. 2017, č.j. 10074-13/2017-600000-12, a v podkladech, které se nacházejí ve správním spisu a na něž žalobou napadené rozhodnutí odkazuje.

Vzhledem k uvedenému došel soud k závěru, že podaná žaloba je sice přípustná, ale v mezích žalobních bodů není důvodná.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 27. dubna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.